

[Justitsministeren]

svaret meget, meget lidt til virkeligheden. Der har været tale om vildledning. Den kan have været bevidst, den kan have været ubevidst, men mange forbrugere har følt sig vildledt, og det er vores ønske, at vi på en måde, som skal gøres så smidig som muligt, kan medvirke til, at sådanne situationer undgås. Jeg kan oplyse folketinget om, at justitsministeriet har nedsat et udvalg, som vil gå i gang med udarbejdelse af de tabeller, der er nødvendige. Jeg tror, at vi efterhånden som dette arbejde skrider frem, vil være i stand til over for retsudvalget at dokumentere, at det ikke bliver så vanskeligt, som man måske umiddelbart kunne få indtryk af.

Om Dankortet bliver af betydning for denne lov eller ej, afhænger naturligvis af den endelige udformning, banker og sparekasser måtte enes om. Det afhænger af, om der bliver en kredit knyttet til Dankortet eller ej. Bliver der ikke knyttet kredit til Dankortet, så vil dette kort ikke have nogen betydning for den lovgivning, vi taler om i dag, og så vil det ikke være mit bord, så vil det være industriministeren, der tager sig af den sag. Hvis det viser sig, at banker og sparekasser ønsker at gennemføre et eller andet, som får betydning for denne lov, så må det naturligvis indgå i de overvejelser, vi skal gøre os.

Når jeg bliver spurgt om, hvad jeg prioriterer højest, så må jeg sige, at vi i socialdemokratiet og regeringen mener, at spørgsmålet om Dankortet er en væsentlig ting. Der må på en eller anden måde træffes en politisk beslutning, før den endelige stilling til en eventuel indførelse heraf tages, men vi kan ikke se endnu, hvordan, hvorledes og af hvilke ministre denne beslutning i de foreløbige faser skal tages, fordi det afhænger af den udformning, Dankortet måtte få.

Når det bliver sagt, at vi først nu i regeringen og i gruppen begynder at interessere os for dette kort, så er det ikke helt rigtigt. Når det har markeret sig først i den senere tid, så skyldes det, at det jo er ganske foreløbige skitser og planer, pengeinstitutterne hidtil har haft. Først i et brev af 11. september i år, der er afleveret til retsudvalget, er man nået til en fase, hvor der tegner sig et billede af, hvad Dankortet kan ende med at blive. Først da bliver den politiske interesse naturligvis særlig nødvendig, men den er altså også i høj grad til stede.

Jeg tror ikke, jeg har mere at sige nu, men vi håber naturligvis fra regeringens side, at vi vil kunne fortsætte det saglige arbejde i udvalget, som vi var vidne til i sidste samling.

Aase Olesen (RV):

I anledning af det, ministeren sagde her i sin svartale, vil jeg gerne sige, at der ikke skal være nogen tvivl om, at ministeren kan få det radikale venstres tilslutning til at forhindre vildledning. Men jeg synes ikke, ministeren kom ind på det problem, jeg rejste, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt man egentlig er i stand til at finde den effektive rente. Jeg vil godt nævne et eksempel – så kan ministeren svare eller vente til udvalget: hvad vil man gøre med ordninger, hvor man tilbyder rentefrit kontokøb, men til gengæld opererer med nogle uigennemtsigtige kontantrabatter?

Justitsministeren (Ole Espersen):

Hvis man opererer med noget, som er uigennemtsigtigt for forbrugeren, for at få forbrugeren til at indgå aftaler, som han eller hun ellers ikke ville, så vil vi meget gerne være med til også at se på det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af:

Forslag til lov om en undersøgelse af visse forhold vedrørende post- og telegrafvæsenet.
(Lovforslag nr. L 14. Fremsat 8/10 81).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jytte Andersen (S):

Det er en socialdemokratisk opfattelse, at den folkelige forståelse og tillid til vore offentlige institutioner er en forudsætning for bevarelse og fortsat udvikling af fællesskabs-samfundet. Post- og telegrafvæsenets virksomhed er en hjørnesten i et moderne, velordnet, men kompliceret samfund. For den enkelte borger er postvæsenets funktioner en nødvendig del af dagligdagen. Funktionelle, økonomiske og ledelsesmæssige problemer vil helt naturligt have offentlighedens be-
vågenhed.

Det er en kendsgerning, at post- og telegrafvæsenets virksomhed i de senere år har givet anledning til begrundet kritik. Hverken folketinget, befolkningen eller P&Ts medarbejdere kan fortsat være tjent med, at en så vigtig offentlig institution gøres til genstand for og giver anledning til kritik og vigende tillid. Det er da også på denne baggrund, ministeren for offentlige arbejder nedsatte postudvalget og i fortsættelse heraf har iværksat en række foranstaltninger med det sigte at løse de påpegede problemer. Endvidere foreligger der jo også en række undersøgelser, som belyser udviklingen inden for P&T.

Postformidlingen bør være et fællesanliggende og bør fungere til fællesskabets tilfredshed. Denne socialdemokratiske holdning forpligter selvsagt til, at den offentlige virksomhed, som P&T er, også løser de samfundsmæssige opgaver, som et moderne samfund stiller krav om, således at der ikke sker en udvikling på postformidlingsområdet, som medfører privat foretagsomhed.

Vi finder det kritisabelt, såfremt dårlig virksomhedsledelse, manglende overblik over ressourceforbrug og manglende styring medfører, at tilliden til offentlige institutioner, herunder postetaten, svækkes.

På baggrund af de senere års udvikling finder vi det nødvendigt med en grundig undersøgelse, som dels kan afklare problemerne karakter, dels kan søge at placere ansvaret for denne udvikling.

Der er med dette lovforslag lagt grund til et undersøgelsesarbejde. Indholdet af dette arbejde er ikke til debat i dag og bør heller ikke bremse de fortsatte bestræbelser for at løse de foreliggende problemer.

Vi finder det overordentlig vigtigt, at tilliden til P&Ts virksomhed genskabes, og vi tilslutter os derfor regeringens ønske om nedsettelse af en kommissionsdomstol til at undersøge de ledelses- og bevillingsmæssige forhold.

Vi finder det ønskeligt, om denne undersøgelse kan foregå så effektivt og smidigt som muligt. Det er vores opfattelse, at såfremt undersøgelsesarbejdet kan foregå i et roligt politisk klima, vil dette dels fremme arbejdet, dels udgøre den tillidskabende faktor, som både institutionen, dens medarbejdere og befolkningen har behov for.

Af hensyn til befolkningens ønsker om effektiv postformidling, af hensyn til respekt og tilliden til offentlige institutioner, af hensyn til etatens ansvarlige og ansvarsbevidste medarbejders fortsatte arbejdsglæde og sidst, men ikke mindst, af hensyn til folketingets omdømme er det således den socialdemokratiske gruppes håb, at et grundigt undersøgelsesarbejde vil bidrage til, at forholdene i P&T, som i de senere år har medført en ineffektiv postbesørgelse til stor irritation for borgere, erhvervsliv og samfundsliv som helhed, bringes til ophør.

Den folkelige accept af det hensigtsmæssige i, at vi løser en række opgaver i fællesskab, hviler alene på den forudsætning, at disse opgaver løses tilfredsstillende. Den socialdemokratiske gruppe forventer derfor, at det forestående undersøgelsesarbejde kan bidrage til en fortsat folkelig accept og tillid til post- og telegrafvæsenets virksomhed.

Svend Erik Hovmand (V):

At der er et stærkt behov for at rette op på forholdene i P&T, vidner de seneste dages begivenheder om med al ønskelig tydelighed. Jeg skal blot henvise til de mange relevante synspunkter, som venstres ordfører i sagen, hr. Brøndsted, har fremført i den offentlige debat i de seneste dage.

Naturligvis kan man betvivle, at en nedsettelse af en kommissionsdomstol bidrager til nogen endelig afklaring af forholdene i P&T, og man kan måske også have speciel grund til at frygte, at der ikke bliver tale om en hurtig afklaring. Men ingen skal med føje kunne sige, at det offentlige dækker over offentlig virksomhed, og derfor finder også venstre, at det er korrekt, at vi får nedsat en

[Svend Erik Hovmand]

kommissionsdomstol til at foretage en grundig undersøgelse af de forhold, som med rette har kunnet kritiseres.

Baggrunden for det foreliggende lovforslag er som bekendt P&Ts bidrag til tillægsbevillingsloven for finansåret 1980 – meddelelsen om, at der fejlagtigt i lovforslaget ikke er medtaget beløb på 72 mill. kr. samt det merforbrug på i alt 377 mill. kr., som er konstateret for året 1980. Dette beløb svarer til en overskridelse på ikke mindre end 11 pct. i forhold til det bevilgede, endda ud over pris- og lønstigningerne. Set på denne baggrund samt under henvisning til statsrevisorernes og rigsrevisionens bidrag til sagen må man sige, at det er helt nødvendigt at få en grundig undersøgelse af denne sag.

I statsrevisorernes bemærkninger hedder det bl.a. – jeg tillader mig at citere fra statsrevisorernes henvendelse af 19. august d.å., optrykt som bilag til finansudvalgets beretning af 4. september d.å. – at »bevillings- og forvaltningsretlige regler« er brudt, at »elementære grundsætninger for forsvarlig økonomisk styring« er tilsidesat med deraf følgende merforbrug, at en »mere energisk varetagelse af finansministeriets opgaver« kunne have medført, at nogle af problemerne ikke var opstået, og endelig, at de personer, der har haft det overordnede ledelses- og tilsynsansvar, ikke har løst deres opgaver. Ikke mindst denne sidste bemærkning er værd at hæfte sig ved.

Efter venstres opfattelse kan et velordnet retssamfund ikke leve med, at en så stærkt omtalt sag om en så betydningsfuld offentlig institution ikke følges op, efter at der er fremsat en så hård kritik fra kompetent side. Der skal derfor ikke være nogen som helst tvivl om, at venstre fuldt og helt tilslutter sig, at der nedsættes en kommissionsdomstol, hvis beretning og hvis resultat lægges frem i fuld offentlighed.

Formålet hermed må naturligvis være at få klarlagt, om der foreligger fejl eller forsømmelser, som kan give anledning til, at et retligt ansvar søges gennemført. Kun herved kan der skabes den nødvendige respekt for, at de love og de regler, som vi forlanger at alle private må efterleve, også nyder den nødvendige respekt i det statslige system.

Lad mig endelig om den aktuelle debat sige, at den kritik, der i disse dage rettes – med rette – mod P&Ts centrale funktioner i

København, ikke bør gå ud over det samvittighedsfulde og undertiden meget slidssomme arbejde, som udføres af postvæsenets medarbejdere uden for det storkøbenhavnske område. Det er min bestemte opfattelse, at langt størstedelen af P&Ts mange tusinde ansatte hidtil har gjort og fortsat gør en stor indsats i det daglige arbejde, og at disse medarbejdere ikke bør rammes af den berettigede kritik, der i øjeblikket rettes mod centrale funktioner i det storkøbenhavnske område.

Jeg skal på den baggrund give min principielle anbefaling af lovforslaget. Med hensyn til de enkelte paragraffer skal jeg tillade mig at vende tilbage til den endelige afklaring under udvalgsbehandlingen.

Ninn-Hansen (KF):

Når justitsministeren fremsætter et lovforslag om at undersøge postvæsenets forhold, var der jo et og andet, der kunne tyde på, at der er noget i vejen med postvæsenet. Det fremgår også af adskillige debatter og spørgsmål her i salen, og det er jo også noget, der drøftes uden for. Det er endda noget, der står noget om i aviserne, at der er et eller andet galt i postvæsenet.

Det, man kan undre sig over, er, at det i denne gamle, ærværdige etat, hvor tingene gik så godt og effektivt, og som var forbillede for mange andre, er gået sådan, at forholdene nu er sådan, at de onde ler og de gode græder – og så er der nogle, der hverken gør det ene eller det andet, men snakker udenom. Det er det indtryk, man får i dag, at postvæsenet er det modsatte af det, det skulle være.

Er det så klarlagt, hvad der kan være grunden til det? Ja, man skulle næsten tro det, når man læser justitsministerens indledende bemærkninger til lovforslaget. Jeg ved ikke, hvor meget justitsministeren har tænkt sig om, da han skrev følgende:

»Det er regeringens opfattelse, at den hidtidige udvikling i post- og telegrafvæsenet allerede er blevet grundigt belyst.«

Ja men lad os dog så høre noget om det. Hvis justitsministeren og ministeren for offentlige arbejder virkelig kan fortælle os, hvad der er i vejen, hvad det er, der skal gøres, så lad os få det at vide fra denne talerstol. Jeg tror, der er mange, der ønsker, at ministeren for offentlige arbejder går op på

[Ninn-Hansen]

denne talerstol og fremsætter et par borgerlige ord om forholdene dér.

Der er jo kokke nok i sagen. Der sidder også én i finansudvalget, der taler så højt, som kokke undertiden gør – i hvert fald i morgenstunden – og som er kommet med et forslag om at ansætte flere. Det går jeg ud fra ikke er ministerens vej. Det ville være tiltrængt, hvis ministeren benyttede denne lejlighed til at sige noget til befolkningen om, at nu skal disse forhold bringes i orden.

Alligevel får vi brug for kommissionsdomstolen. Mit parti anser det for en velegnet måde at få klargjort tingene på. Det er ikke den endelige afgørelse, der kommer her. Det siges også i fremsættelsestalen. Når man har fået kommissionsdomstolens indstilling, så kan der være mulighed for rigsretstiltale, for tiltale ved almindelige domstole og for tjenestemandssager. Sådan er optakten, når man nedsætter en kommissionsdomstol.

Vi foreslog en sådan for 3 år siden vedrørende postvæsenets forhold. Jeg tror, justitsministeren mere kunne stå ved sine bemærkninger om, at tingene for regeringen er grundigt belyst, hvis man dengang havde fulgt vor opfordring til at nedsætte denne kommissionsdomstol. Jeg forstår ikke, hvorfor man går alle disse mærkelige veje, inden man når til det eneste fornuftige: at få sagen belyst, at få den belyst offentligt – der skal selvfølgelig være offentlig forhandling – at få dem til stede, der har kendskab til det og har sagt noget. Der var engang en postmester i Haderslev; han er det vist ikke mere, men han sagde meget om den ting. Jeg håber, han bliver et af de vidner, der bliver indkaldt til kommissionsdomstolen, så hele folket kan høre, hvad han mener.

Men vi har altså også i den aktuelle sag et stærkt behov for at høre ministeren for offentlige arbejder.

Dohrmann (FP):

Postskandalerne er dansk politik i en nødsdeskal. Skiftende ministre – og vi har jo efterhånden oplevet mange af dem – er jo ikke udnævnt efter kvalifikationer. Nej, de er f.eks. udnævnt efter, hvor længe de har været medlem af et parti, hvorledes de har opført sig, om de har hørt til de sædvanlige rygklappere, som aldrig har taget ordet og gået imod noget af det, ledelsen af først og

fremmest socialdemokratiet og venstre nu engang har sagt. Derfor kan nogle med fuld ret sige: ja men hvad kan man forvente af sådan nogle? Det er desværre blevet sådan her i Danmark, at det med at være minister er blevet til, at man først og fremmest har interesseret sig for de ydre rammer, hvor pæne kontorer man har fået, hvor store ministerbiler man kører rundt i og lignende. Det, der hedder ministeransvar, er det efterhånden mange år siden vi har oplevet at der er nogen der har levet op til.

Derfor hilser vi dette lovforslag velkommen. Vi mener i allerhøjeste grad, det trænger til at blive klargjort, at der er sket nogle forsømmelser her, nogle pligtforsømmelser simpelt hen, som hverken folketinget eller resten af befolkningen kan være tjent med.

Resultatet af den lige gyldighed, ministrene har udvist, ser vi i dag. Den ene skandale efter den anden bliver rullet op for åbent tæppe. Man har bygget postterminaler, man har overskredet budgetterne, man har gjort det ene, man har gjort det andet. Og hvad gør posten? Den ligger og samler støv nede i postterminalen og andre steder. Det er simpelt hen et befolkningskrav, at de forhold bliver bragt i orden.

Jeg ved godt, at ved at nedsætte denne kommissionsdomstol retter man ikke op på eksisterende forhold, men det er simpelt hen et krav fra vores side, at pligtforsømmelser – det, at ministrene ikke har levet op til deres ansvar, har siddet på deres bænke og set pæne ud og hævet deres store ministergager og har fået deres store pensioner, når de er gået af – kan ikke gå upåtalte hen. De folk skal i hvert tilfælde have forholdene undersøgt og så forhåbentlig stilles for retten.

Vi oplever i dag, at formanden for postforbundet, socialdemokraten Aage Andersen, som indtil for kort tid siden sad her i folketinget, i dag gør, hvad han kan for at ødelægge det gode forhold, der før var imellem befolkningen og postvæsenet. Slendrian, dovenskab, dårlig ledelse, ja, hvad skal man kalde det, et roderi uden lige, det er, som det ser ud i dag.

Jeg tror faktisk, at den nuværende minister er en af de få, som ikke vil blive stillet for domstolen. Det er ingen ros til ministeren, for ministeren har ikke ændret forholdene endnu, men tvunget af offentligheden, af pressens søgelys, har den nuværende minister

[Dohrmann]

trods alt stukket hovedet ned i hvepsereiden. Og hvad ser man så? Så ser man partifællerne, man ser formanden for trafikudvalget, hr. Otto Mørch, man ser formanden for finansudvalget. Hvad gør de? De gør, hvad de kan for at genere ministeren. Jeg ved godt, hvad specielt angår hr. Otto Mørch, at han går med en hemmelig drøm om at blive trafikminister en skønne dag, og det var muligvis en af vejene til, at han kunne blive det, hvis han kunne få den nuværende minister smidt ud. Men selv om hr. Risgaard Knudsen ikke har fremvist nogle resultater endnu, tror jeg trods alt, at han er at foretrække fremfor hr. Otto Mørch. Det vil jeg godt sige ved denne lejlighed.

Jeg kan i hvert tilfælde love ministeren, med den lille smule, han tilsyneladende har lært af præsident Reagan – det er ikke meget endnu – at vi nok skal hjælpe ministeren til at lære mere. Det er simpelt hen vores forpligtelse. Den minister – uanset hvilket parti han kommer fra – som vil gøre noget for at få postforholdene bragt i orden, ham vil vi bakke op til hver en tid. Det er sikkert ikke noget, der sker fra i dag til i morgen, men ministeren skal bare vide, at hvis der er nogle enkelte medlemmer i den socialdemokratiske gruppe, som han ikke kan regne med, så er der 20 medlemmer i fremskridtspartiet, som vil bakke en god og fornuftig linje op.

Vi kommer i morgen med et forslag om, at postvæsenets monopol bliver ophævet. Det at have et monopol indebærer, at man lever op til et ansvar. Det ansvar mener vi er brudt, og derfor må vi have monoopolet ophævet.

Vi hilser ministerens lovforslag velkommen og vil gøre, hvad vi kan for at få klarlagt, hvem der har ansvaret for – og hvornår og hvor tit – at postvæsenet i dag er blevet til det, det er.

Margrete Auken (SF):

Hr. Dohrmann sagde i sin indledning, at postskandalen var udtryk for typisk dansk politik. Det er ikke lige det land, der er faldet mig ind, når jeg har tænkt over postvæsenet, det er nærmere Polen; og jeg skal senere vende tilbage til hvorfor.

SF har fra begyndelsen støttet planen om en kommissionsdomstol. Vi er i den situation, at rygter og beskyldninger svirrer os om ørerne, og jeg er overbevist om, at alle vil

være tjent med, at sagen undersøges til bunds. Er der hold i nogle beskyldninger, skal det naturligvis frem. Ingen af os kan mene, at det kan være rigtigt, at det at være offentligt ansat er ensbetydende med, at man skal få alt til at bryde sammen eller have en snabel nede i statskassen, hvor der bare kan suges fra. Alle de – og det er garanteret langt det store flertal – der har orden i deres ting, har samme krav på, at det nu kommer frem, hvordan det hænger sammen, så de kan blive fri for at blive mistænkeliggjort i ét væk, som de bliver nu.

Betingelsen for, at det kommer til at gå sådan, er naturligvis, at domstolens kommissorium er – eller måske bliver – så åbent, at alle implicerede inddrages. Det skal ikke være muligt for folk i toppen, heller ikke i regeringen, at holde egne handlinger uden for domstolens behandling. Blandt andet det vil vi være med til at sikre i udvalgsarbejdet. Jeg går ikke ud fra, at nogen – med anstændigheden i behold i hvert fald – kan have noget imod, at det bliver sådan.

Det er vigtigt at fastholde, at de problemer, vi står over for i postvæsenet i dag, har med fortiden at gøre, men det er lige så vigtigt at fastholde, at det også har at gøre med, hvordan man håndterer det i øjeblikket. Man kan ligesom forlænge skandalerne – og man gør det med stor effektivitet – sådan at det bare bliver værre og værre. Når alt går i kuk nu, hænger det nemlig sammen med den arrogance, som man omgås de mennesker med, der er ansat derinde – i et forsøg på at dække over, hvad der er sket tidligere – med disse utrolig brutale ordre, at nu skal det bare være sådan og sådan.

At tro, at man kan få et væsen som postvæsenet til at fungere ved afstumpet ordregivning, er nemlig præcis så naivt, som når visse folk – heldigvis ikke flertallet – i den sovjetiske ledelse tror, at man kan få orden i Polen ved at dekretre den. Det er jo sådan, at jo mere der dekretteres orden, jo mere går det i kuk nedad, for folk gør jo, som de vil. Det er også det, vi ser i postvæsenet i øjeblikket. Jo mere der hetzes, jo mere lader de det simpelt hen bryde sammen. Jeg tror i og for sig ikke med vilje, men det er ikke særlig inspirerende, når man koster rundt med på den måde, når der ikke bliver snakket med én, når man bare får besparelser og beskyldninger i hovedet i ét væk. Så

[Margrete Auken]

skal man ikke tro, at noget kommer til at fungere.

Nogle af de borgerlige spørger, hvad trafikministeren vil gøre, og det kunne jeg også godt gøre. Det er spændende at høre, hvad han vil gøre. Men hvis man kommer og siger, at nu skal der være orden, så bliver det bare værre og værre. Man kan selvfølgelig fyre dem alle sammen, det er en nærliggende mulighed – og så kan vi håbe på, at posten kommer ud ved den lejlighed. Ellers kan vi være sikre på, at de flygter fra os i stor stil. Postvæsenet er stadig væk et af de steder, hvor vi har den største gennemsvivning, og det bliver i hvert fald ikke bedre, sådan som det går i øjeblikket.

Postvæsenet er blevet en fantastisk dårlig arbejdsplads som følge af en række besparelser, og mange af disse besparelser har ikke været drøftet ordentligt igennem og slet ikke drøftet ordentligt igennem i folketinget. Det er besparelser, der rammer folk inden for foretagendet, og det er besparelser, der rammer kunderne, hvis aggressionsniveau er hastigt stigende, efterhånden som de oplever, at de bare bliver dårligere og dårligere behandlet. Vi må de mange beskyldninger til livs. Dem, der er grund i, skal vi selvfølgelig have klaret ad den vej, og alle de andre skal kunne tilbagevises.

Jeg har en fornemmelse af, at trafikministeren sidder med en afkrydsningsliste. Først udnævner vi den til hovedskurken, så farer vi frem dér, så røg det hoved. Så kommer han i tanker om den næste gruppe eller den næste mand, så røg det hoved. Jeg tror, det i øjeblikket er finansudvalgets skyld, at der er gået kuk i det hele. Jeg er spændt på, hvor længe den afkrydsningsliste kan holde. Det er ikke nogen særlig effektiv måde at komme disse ting til livs på. Det har faktisk den modsatte virkning.

Den domstol skal sikre, at fortiden klares, men det er jo først og fremmest nutidens og fremtidens problemer, der er de vigtige for os. Derfor håber jeg, at den ikke bliver – det kan den umuligt også blive, for posten hober sig op – en hindring for, at man kommer ordentligt i gang med at bekæmpe, at folk har det så skidt. De skal ikke rammes af besparelser, som er hårdhændede, og som gennemføres uden samtale med dem. De har krav på, at der er åbenhed omkring, hvad diverse tiltag kommer til at betyde. Uden

demokrati kommer intet til at fungere i postvæsenet, det kan I være sikre på. I den henseende ligner postvæsenet heldigvis positivt Polen.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Som adskillige ordførere før mig tror jeg, det er en god beslutning at nedsætte denne kommissionsdomstol.

Jeg vil med det samme komme med nogle bemærkninger om, hvordan jeg forestiller mig dette forløb vil blive. Den sidste kommissionsdomstol, der blev nedsat af den daværende regering, blev nedsat den 2. oktober 1968. Det tog 6 måneder for den at arbejde, og det kostede i 1981-kroner ca. ¼ mill. kr. Denne kommissionsdomstol, der bestemmes af folketinget, vil formentlig tage meget længere tid. Den skal jo omfatte tiden fra dengang i 1960'erne, da postterminalen første gang dukkede op. Kommissionsdomstolen af 1968 omhandlede et så enkelt forhold som tilvejebringelse af lokaler til kildeskatteadministrationen, men denne gang bliver omfanget af det saglige jo meget, meget større for kommissionsdomstolen. Dengang endte det hele i en beretning, der blev afgivet af kommissionsdomstolen af 1968, på 154 A-4 sider. Så der bliver nok meget at læse fra denne kommissionsdomstol.

Når jeg har sagt alt dette, er det, fordi det er så væsentligt, at den nuværende minister fortsætter sit arbejde med at tilvejebringe bedre forhold for befolkningens postbesørgelse. Det drejer sig ikke bare om fødselsdagskort, det drejer sig også om de breve, vi skal have fra vores læger, og det drejer sig ikke mindst om erhvervslivet.

Jeg håber derfor, for at det kan gå hurtigt, at der bliver etableret et samarbejde mellem minister, mellem den nye generaldirektør, mellem ledelsen i det hele taget og de ansatte og deres organisationer. Alle bør bestræbe sig herpå. Jeg kan godt forestille mig, at der er faldet knubbede ord fra alle i denne sag, knubbede ord, som man har svært ved at se bort fra, og at der er begået handlinger, som måske kunne være forberedt bedre, men jeg beder om, at alle nu lægger disse uoverensstemmelser til side og bestræber sig på et godt samarbejde.

Når jeg har sagt dette til indledning, vil jeg gerne sige lidt om det lovforslag, der er fremsat af justitsministeren. Med hensyn til

[Bernhard Baunsgaard]

det sagsomfang, som kommissionsdomstolen skal beskæftige sig med, står der, at man skal beskæftige sig med ledelses- og bevillingsforhold. Jeg gør opmærksom på, at der ikke må herske tvivl om – bemærkningerne kan godt give mig lidt tvivl – at dette må inddrage de ministre, der har siddet, mens postterminalen har været til behandling i folketing og ministerier. Det drejer sig jo om ministre fra venstre og socialdemokratiet.

Derefter vil jeg gerne sige lidt om kommissionsdomstolens sammensætning. Det foreslås, at formanden skal være en dommer, og de øvrige medlemmer skal have særlig indsigt i ledelsesopgaver og offentlig forvaltning. Især denne del af § 2 vil jeg gerne sige et par ord om. Jeg er naturligvis fuldt indforstået med, at formanden skal være dommer. Jeg kan nok tvivle på, hvor tit han kan få lov at beklæde domstolen alene, men det er en ting, vi kan drøfte. Men derefter siges der, at de øvrige medlemmer skal have indsigt i ledelsesopgaver og offentlig forvaltning. Jeg ved ikke, hvad der forstås ved indsigt i ledelsesopgaver, men jeg gør opmærksom på, hvad statsrevisorerne sagde, da de afleverede til folketinget en af beretningerne om postterminalen. Man sagde, at en del af vanskelighederne stammede fra, at posten gik over fra at være etat til at være en moderne storvirksomhed. Det gør det ikke umiddelbart indlysende for mig, at man skal foretage denne indsnævring af, hvem der kan deltage i dommerkollegiet. Det kunne meget vel tænkes, at man ville have gavn af en moderne erhvervsleder uden for den offentlige administration. Det vil jeg gerne have drøftet i udvalget.

Arne Melchior (CD):

Om en lille stund kan justitsministeren gå op og takke, hvad der synes at være et enigt folketing, for god modtagelse af sit forslag her, som jo i virkeligheden er fremkaldt af skiftende ministres og skiftende regerings fiasko på et vitalt samfundsmæssigt område. Det bliver en ejendommelig situation for ham, men han kan altså udmærket medregne CD blandt dem, der støtter fremsættelsen af dette lovforslag, og vi skal gerne medvirke til en hurtig udvalgsbehandling, så man kan komme i gang.

Dette gør vi, uanset at vi lige i øjeblikket nok interesserer os mere for postens situation

i morgen og i overmorgen og i næste uge end for, hvad der skete i de forgangne år. Men selvfølgelig giver det mening at gå til bunds i disse ting, således at man kan lære af udviklingen både for postens vedkommende og formodentlig for en række andre institutioners og organers vedkommende.

Vi er mere optaget af, hvad der sker i disse dage, for det er ganske grufuldt. Vi er på vej til kaos i samfundet. Hr. Bernhard Baunsgaard nævnte breve fra læger, og han nævnte erhvervslivet. Det koster enorme summer i direkte tab og i forøgede omkostninger til telefonering, til taxa- og budkørsel af ganske banale budskaber eller af vigtige budskaber, at man ikke kan regne med, at posten er fremme, selv ikke på 8 dage. Jeg skal afstå fra eksempler, som vi alle har nok af.

Det er nødvendigt, at der sker noget nu og snart, men det ser ud til, at flere og flere går amok i denne postsag. Jeg var i lørdags udsat for, at normalt hæderlige TV-journalister udsatte mig for at blive overfaldet med grov sprogbrug fra et tidligere medlem af dette ting, formanden for Dansk Postforbund. Jeg måtte altså finde mig i dette overfald, skønt det, der gav anledning til det, nemlig nogle udtalelser af mig, overhovedet ikke var blevet citeret i den samme TV-Avis og jeg heller ikke fik lejlighed til at tage stilling til en kritik af noget, som denne avis' læsere eller lyttere ikke har været gjort bekendt med. Jeg synes, det rabler i mange henseender, men jeg er godt klar over, at Postforbundets formand beskylder mig for, at det er hos mig, det rabler, fordi jeg har nævnt et så uartigt ord i visses øren som præsident Reagan i sammenhængen. Det, jeg har sagt, er såmænd kun det, at folk, der ikke udfører deres embeds- og arbejdspligter, må se i øjnene, at de kan blive afskediget. Det gælder journalister, det gælder kontorister og mejerister og artister – også trapeartister.

Det er ikke nogen ny sag fra i år, at der er en enorm slendrian, og det er ikke mig, således som diverse – også officielle – medier har kundgjort, der har sagt, at en del af postvæsenets medarbejdere gør sig skyldige i pligtforsømmelser, i nedsatte præstationsnormer og i nægtelse af overarbejde; det er faktisk ingen andre end den ansvarlige minister, der har sagt det.

[Arne Melchior]

Jeg vil gerne foreslå, at man til vidneafhøring for kommissionsdomstolen – bare som en enkelt idé blandt mange hundrede brugbare – indkalder nogle af de studerende gymnasiaster og andre unge, som i den sidste halve snes år har haft sommerjob i posten i København, og som, er jeg overhovedet ikke i tvivl om, enstemmigt vil kunne udsige, at hvis de lavede mere end 4 timers arbejde, og bestemt ikke for hastigt arbejde, for 8 timers løn, så fik de buksevand og det, der var værre. Det er altså en gammel slendrian, der skal gøres op med her. Det har været en loppe-tjans ud over al måde, hvilket mange mennesker ganske forståeligt både har brugt og misbrugt. Når jeg siger, det er forståeligt, er det, fordi de var udsat for et sådant pres, at de var nødt til det, skønt de egentlig gerne ville yde en bedre indsats.

Det skal understreges, at der ikke er skygge af tale om angreb på alle postvæsenets medarbejdere eller på de fleste af dem, men på den store minoritet af dem, som tyranniserer dem, der på normal måde gerne vil gøre deres arbejde ordentligt.

Jeg skal derpå sige et par ting om paragrafferne. Først om emnet dommer. Ministeren skal jo nok finde ud af, hvad det skal være for en dommer. Jeg tror, denne kommissionsdomstol vil have godt af at vinde prestige derved, at man vælger en dommer fra højesteret, hvis højesteret kan undvære en dommer – for hr. Bernhard Baunsgaard har da nok ret i, at vedkommende dommer får nok at gøre i mange måneder fremover – og er det ikke muligt, så en landsdommer.

Til sidst – jeg er ved at være færdig – vil jeg gerne understrege udtrykket i § 1, at man skal se, om et retligt ansvar kan gøres gældende. Men der er også tale om, at der skal gøres et ledelsesansvar gældende, for retten for en arbejdsgiver til at lede og fordele arbejdet er tillige en pligt, og denne pligt og ret gælder ikke kun i det private erhvervsliv, men også i den offentlige sektor.

Kurt Hansen (VS):

VS ønsker den størst mulige åbenhed om denne sag. Det skulle for mange føre til, at vi umiddelbart kunne tilslutte os sådan en kommissionsdomstol. Dertil må vi sige, at det kommissorium, der er lagt op til for kommissionsdomstolen, for os er helt uacceptabelt.

Det er jo at bygge videre på rigsrevisionens beretning til statsrevisorerne, som for tre fjerdedele vedkommende er en efterplapring af reaktionære venstre- og konservative synspunkter fra 1980. Vi kan ikke acceptere et sådant grundlag for en kommissionsdomstol, under ingen omstændigheder. Dette forslag er en direkte forlængelse af den hetz, som venstre og konservative og andre borgerlige partier har ført mod de ansatte inden for P&T i finansudvalget og i offentligheden.

Skal der være tale om en kommissionsdomstol, er det klart, at grundstammen i denne må være de ansatte inden for P&T. Der er en lang række synspunkter, som med rimelighed skulle frem, som ikke er kommet frem, fordi også store dele af pressen i alt-overvejende grad har interesseret sig for at efterplapre de synspunkter, som venstre og konservative og CD står for.

Der er to hovedsynspunkter, jeg kort skal ridse op. Postterminalen er én stor fejlinvestering og årsag til den situation, der har været det seneste år, og som eksisterer i dag. Derudover er det nedskæringspolitikken. Den mener vi må tages af bordet. Det er klart, vi undgår ikke disse kaotiske forhold, hvis man forsøger sig med sin nedskæringspolitik. Den går ikke.

I virkeligheden så var det måske nok ministeren for offentlige arbejder, hr. Risgaard Knudsen, og generaldirektør Hans Würtzen, der med rette burde stilles for en kommissionsdomstol. Det er jo de to personer, som repræsenterer regeringen og ledelsen inden for P&T, der må bære ansvaret for den situation, som eksisterer i dag.

Generaldirektør Hans Würtzen siger: det går godt, det går efter planerne, og så ligger der 1 mill. breve, der ikke kan komme videre. Det går efter nedskæringsplanerne, og det er på trods af, at de folk, der er ansat inden for P&T, yder et stykke godt arbejde. De gør det året rundt, på helligdage, jul og nytår og om natten, for en ussel løn, og så skal de udsættes for den psykiske terror fra venstre med deres straffelov og fra centrum-demokraterne med deres: fyr dem! Altså hele denne ideologiske hetzkampagne, som er en regulær psykisk terror imod de ansatte inden for P&T.

Det kan godt være, at det er lykkedes for de borgerlige i et vist omfang at bilde befolkningen ind, at tingene hænger sammen på

[Kurt Hansen]

den måde, som det er blevet udlagt fra dem. Ikke mindst derfor er det nødvendigt, at tingene bliver undersøgt på et helt andet grundlag, så vi reelt kan få frem, hvordan disse kæmpemæssige anlægsudgifter, man har fyret af, fører til, at man laver den massive nedskæring på driften, som fører til, at man ikke kan få ordnede forhold for de ansatte inden for postvæsenet og for de kunder og hovedsagelig almindelige mennesker, som betjener sig af post- og telegrafvæsenet.

Vi er helt enige med finansudvalgets formand, hr. Albertsen, i, at det, der må til, er flere ansættelser, slet og ret. Vi ønsker, der bliver skabt ordentlige arbejdsforhold inden for P&T. Arbejdsministeren har i hvert fald i svar til mig måttet indrømme, at der findes uacceptable arbejdsforhold, eksempelvis og også inden for postterminalen. Det hele er et stort syntetisk miljø, hvor folk overhovedet ikke har rimelige forhold. De er udsat for så utålelige arbejdsforhold, at fjerdesalen i postterminalen er at sammenligne med de forhold, man byder burhøns.

Der må ligeledes gives en ordentlig løn. Det er helt uanstændigt at spise folk af med den hyre, de får, for at udføre det gode og solide arbejde, som rent faktisk bliver udført af næsten alle inden for P&T. Når jeg siger »næsten alle«, tænker jeg ikke mindst på de udtalelser og det arbejde, som Hans Würtzen præsterer med at svine flertallet af medarbejderne inden for P&T grueligt til.

Flygaard (DR):

Også retsforbundet hører til de partier, der gerne vil give tilslutning til det foreliggende forslag om en undersøgelse af visse forhold vedrørende post og telegrafvæsenet. Vi var et af de partier, der på et meget tidligt tidspunkt tilkendegav en sådan opfattelse. I det undersøgelsesarbejde, som skal pågå, er det efter vor opfattelse vigtigt, at man først og fremmest interesserer sig for de områder, der ikke kunne eller burde være klaret ad arbejdsretlig vej, og dermed tilkendegiver jeg, at det først og fremmest er i den ledelsesmæssige funktion, der på forskellige områder må foretages nogle undersøgelser, således at vi kan få det ganske nøje belyst, og få undersøgt, om der rent faktisk foreligger et ansvar.

Som tidligere ordførere vil også jeg gerne knytte et par kommentarer til den aktuelle

situation, hvilket jo også kan være meget belejligt.

Jeg opfatter situationen således:

En mægtig nisse rejser med ekstra post fra by til by. Hans agt det er at klare det sådan lidt på ny.

Han kom fra terminalen, det sted, hvor alt så bagvendt er. Han gerne ville være, hvor alting rigtigt er.

Så gik han ud på gaden, han ville høre folkets røst. Han stivned' thi han hørte den allerstørste brøst.

Hvad skal jeg derfor gøre, at sikre posten bæres ud? Jeg troede, Hans ku' hjælpe, da Poul var gledet ud.

Det synes ej at hjælpe, før Aage rigtig kommer til. Det gælder om at styre, så folkeviljen vil.

Vi gerne ser taktikken fra rigstaktikkens høje bord. Vi ønsker resultater og ej de store ord.

Skal vi ha' julebrevet med ekstrapost fra by til by, vi snart skal hen at skrive fra København til Thy.

Vi håber alle meget, at posten rigtigt klares af. Vi ikke kan fungere, når kun man siger A.

Ministeren for offentlige arbejder (Risgaard Knudsen):

Hr. Ninn-Hansen havde et enkelt spørgsmål til mig. Jeg forstod hr. Ninn-Hansen på den måde, at han ville sætte pris på, at jeg her i dag gjorde nogle bemærkninger om den situation, postvæsenet i øjeblikket befinder sig i.

Jeg finder det imidlertid forkert på baggrund af det lovforslag, der her er til behandling, at drage situationen vedrørende

[Ministeren for offentlige arbejder]

postvæsenet ind i debatten. Hvis jeg gjorde noget sådant, ville jeg vel heller ikke udvise den respekt for forretningsordenen, som jeg bør udvise.

Når det er sagt, skal jeg gerne føje en enkelt oplysning til ved denne lejlighed, en oplysning, der også har sin baggrund i den aktuelle situation, som postvæsenet befinder sig i.

Da jeg føler, at jeg ikke længere i tilstrækkelig grad har regeringen bag mig i mine bestræbelser for at få postkvaliteten forbedret og få forbruget af ressourcer i postvæsenet tilpasset de bevillinger, som folketingsrådet har givet postvæsenet, kan jeg her over for tinget oplyse, at jeg for et øjeblik siden har meddelt statsministeren, at jeg ønsker snarest at få mulighed for at udtræde af regeringen.

Jeg skal samtidig tilkendegive, at de udtalelser, der på det seneste er fremsat af formanden for tingets finansudvalg, og de udtalelser, der også på det seneste er fremsat af formanden for tingets trafikudvalg, selvfølgelig også har tilskyndet mig til at træffe den beslutning, at jeg ikke længere kan påtage mig det politiske ansvar for postvæsenet.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen (KF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren, fordi han trods den respekt, som vi ved ministeren altid har over for folketingsrådets forretningsorden, alligevel tog ordet. Det var for mig en ganske uventet meddelelse, der blev givet. Jeg beklager, at ministeren mener på dette tidspunkt at måtte trække sig tilbage, men jeg kender ministeren så godt, at jeg vil sige: jeg forstår hans motiver.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Den stadig væk nuværende trafikminister og jeg er politisk uenige om mange ting, men jeg vil spørge ministeren, om han ikke synes, det er fejlt at overlade valpladsen til de kræfter, som faktisk kun er interesseret i at sabotere bl. a. postbesørgelsen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ministerens erklæring heroppefra bedrøver også mig. Jeg mener at kunne sige, at der i folketingsrådet var en meget, meget bred forståelse for, at netop den nuværende minister ville være den bedst egnede til at klare denne sag. Jeg beklager, at ministeren vil gå af, men jeg forstår også at de udtalelser, der er faldet fra så betydelige medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe som finansudvalgets formand og formanden for trafikudvalget, har gjort et stærkt indtryk på ministeren. Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg har haft meget stor tillid til, at han var i stand til at klare denne sag.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg vil gerne sige, at det er overordentlig beklageligt, hvis dette er udtryk for, at regeringen tillægger organisationerne og organisationernes synspunkt større vægt i denne sag end det politiske ansvar. Jeg føler, der her er grund til at sige, at regeringen nu bør passe på ikke at tabe hovedet. Det er overordentlig vigtigt, at vi får postvæsenet til at fungere godt og effektivt igen, og at det sker på de rigtige præmisser, ikke organisationernes præmisser.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Denne runde af korte bemærkninger kan vel retteligt betegnes som en æresrunde for ministeren for offentlige arbejder. Mit parti vil også gerne give udtryk for beklagelse. Jeg synes, det er personlig synd og skam, og jeg synes, at det er politisk beklageligt, hvis ministeren vil gøre alvor af det, han her har meddelt at han har i sinde. Jeg vil gerne opfordre ham til at overveje sagen. Nok er postvæsenet meget vigtigt, men vi skal vel ikke ligefrem have et postvalg ud af det.

Jeg vil også henstille til statsministeren, at han om ikke taler ministeren for offentlige arbejder til orden i den almindelige forstand af dette ord så dog lægger et vist pres på ham. Det vil ikke være morsomt at følge efter ministeren i denne post, om jeg så må sige, på nuværende tidspunkt, når ministeren således vil rende af gårde, så der skal herfra også lyde en stærk opfordring til at overveje sagen endnu en gang.

(Kort bemærkning).

Kurt Hansen (VS):

Fra VS' side skal vi hverken deltage i æresrunder eller beklagelser. Vi kan kun hilse det som en positiv handling, hvis det er et udtryk for, at den nuværende trafikministers politiske linje er i mindretal i regeringen og ikke har kunnet vinde ind i den socialdemokratiske gruppe. Jeg håber meget, at det er et udtryk for tilslutning til den linje, som bl. a. finansudvalgets formand, hr. Albertsen, har lagt frem, altså den linje, at der må flere ansættelser til, og at det er den politik, som ministeren og generaldirektøren har stået for, der har vundet indpas.

Vi vil altså hverken deltage i beklagelser eller æresrunder for denne minister, men blot sige, at vi håber, handlingen er et udtryk for, at der nu sker et politisk skifte i den måde, som man griber tingene an på inden for P & T.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg skal nu indskrænke mig til et par ord til hr. Ninn-Hansen, som undrede sig over – og det er måske også relevant, som sagerne har udviklet sig – at jeg i bemærkningerne kunne skrive, at det er regeringens opfattelse, at den hidtidige udvikling i post- og telegrafvæsenet allerede er blevet grundigt belyst.

Det skriver vi, fordi vi mener det, og fordi det kan dokumenteres ved, at der i løbet af de sidste fem år har været nedsat 5 eller snarere 6 forskellige grupper med henblik på undersøgelse af forholdene. Jeg behøver ikke at nævne over for hr. Ninn-Hansen, at rigsrevisionen har afgivet 4 ganske omfattende beretninger, at trafikministrene har nedsat forskellige udvalg, der er kommet med ganske omfattende betænkninger. Det er naturligvis baggrunden for vores bemærkninger til lovforslaget.

I øvrigt har jeg forstået, at der er almindelig tilslutning til nedsættelsen af denne kommission. Jeg skal ikke gå ind i en diskussion om, hvem der skal være formand ud over det, der står i selve lovtæksten, nemlig at det skal være en dommer.

Jeg skal heller ikke gå ind i diskussionen om, hvem de øvrige medlemmer skal være; det må vi afgøre, når sagen er færdigbehandlet.

Jeg vil blot sige dette ene, at det er en misforståelse, når det nævnes, at et af medlemmerne nok bør komme fra et område, hvor der er tale om moderne virksomhedsledelse inden for det private erhverv. Dette drejer sig om undersøgelse af forholdene i en statsinstitution; det drejer sig om at fastslå, om der er et ansvar, der skal pålægges; det drejer sig ikke om en fremtidig anden form for ledelse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ministeren bemærkede, at det ikke var rimeligt at inddrage en moderne virksomhedsleder i undersøgelsen, og sagde, at det, det drejede sig om, er, hvad der er sket, og ikke, hvad der skal ske med postvæsenet. Så vil jeg igen gøre opmærksom på, hvad det var, man fra rigsrevisionen og fra statsrevisorerne fastslog, nemlig at en del af fejltagelserne skyldtes, at postvæsenet fra at være en etat gik over til at blive en moderne storvirksomhed. Det er altså ting, der er sket, og som må inddrages i undersøgelsen.

Jeg har dermed ikke sagt, at det absolut behøver at være en person fra erhvervslivet, det kan også være én, der beskæftiger sig videnskabeligt med moderne virksomhedsledelse i privat regie; det tror jeg kunne tænkes at blive udvejen.

Må jeg derefter gøre en enkelt lille bemærkning i anledning af noget, som den konservative ordfører, hr. Hagen Hagensen, kom med. Det var spørgsmålet om denne postmester i Haderslev. Jeg forsøgte i sin tid at drage sagen frem i folketinget. Det var uden større held, men jeg føler og følte mig dengang ikke overbevist om, at det var rimeligt at afskedige denne postmester. Så vidt jeg husker, var det, fordi han ikke havde et godt samarbejde; hans påstand var jo, at der var sket fejl i beregningen af arbejdsmængden for postbudene. Jeg ved ikke, om det kan komme ind under dette her, men det var vel meget rimeligt, om den sag fik en ny belysning; deri er jeg enig med den konservative ordfører.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Til hr. Bernhard Baunsgaard skal jeg blot sige, at hvis vi er enige om, at det er forholdene i en statsinstitution, der skal undersøges, og at de dommere og medlemmer, der får dette arbejde, har forudsætninger for at

[Justitsministeren]

undersøge og bedømme disse forhold, så skal vi nok også finde frem til personerne.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg håber, at justitsministeren og jeg bliver enige, men jeg vil igen understrege, at det, der skete med postvæsenet, netop var, at man indførte metoder, der er brugt i moderne storvirksomheder uden for den danske statsdrift indtil da. Det er derfor, jeg forfærdelig gerne ville have en person i det dommerkollegium, der havde forudsætninger for også at bedømme dette. Men forhåbentlig bliver vi enige; nu kan vi jo prøve i udvalget.

Dohrmann (FP):

I sine bemærkninger skriver justitsministeren, at det er umuligt på forhånd at skønne over, hvornår kommissionsdomstolen skal afslutte sit arbejde. Jeg havde sådan set forventet, at ministeren i sit indlæg i det mindste havde gjort nogle få bemærkninger om, at hensigten naturligvis var, at kommissionsdomstolen skulle være hurtigt arbejdende, og at man skulle gøre sig færdigt så hurtigt som muligt. Vi har jo desværre temmelig mange erfaringer for den situation, at hvis der er noget, man helst ikke vil tage stilling til eller helst vil feje ind under gulvtæppet, så ned sætter man enten en kommission eller et udvalg af en eller anden art. Derfor savner jeg et par ord fra ministeren om, at det selvfølgelig er hensigten, at kommissionsdomstolen ikke skal sidde og arbejde i 10 år eksempelvis, før man når frem til en beretning, som er hensigten.

Men ellers vil jeg sige, at jeg slet ikke er i tvivl om, at det, som forholdene har været inden for post- og telegrafvæsenet, ikke har været sjovt hverken at være postbud eller generaldirektør, for det har jo desværre været sådan med de svage ministre, som har siddet på den post, at kunne man ikke enes inden for postvæsenet, løb man vejen bag om ledelsen og direkte til ministeren. Det har været den måde, det hele har dalret på derude.

Det er på den baggrund, jeg faktisk gav den nuværende minister et par anerkendende ord, for siden han er kommet til, er der ved at ske en ændring dér.

Det, man kan frygte i dag, når vi skal tænke på de fremtidige forhold, er, hvem der bliver den næste minister for postvæsenet, for hvis det bliver en af de sædvanlige vattisser, som bare sidder lige så stille for ikke at få noget at lave og giver noget tilskud hist og pist, men i øvrigt lader det hele dalre videre, så kan man altså godt have sine bange anelser i den retning. Men jeg håber da trods alt, at statsministeren vil være så fornuftig, at han finder en mand, som har en smule hår på brystet, finder en afløser for hr. Risgaard Knudsen, således at det ikke bliver nogen af de personer, som jeg nævnte ved navns nævnelse før, og som i mange år har gået med en hemmelig drøm om at blive minister, ikke for at gøre noget ved forholdene, men simpelt hen for bare at få titlen.

Nymann (FP):

Hr. trafikminister, det er jo lidt sjældent, man i denne sal ser, at der bliver sat ministerposter på spil. Jeg tror, det giver lidt respekt i hele salen, og jeg er glad for, at ministeren turde gøre det. Jeg er sikker på, at socialdemokratiske ministre ikke skal have et tillidsvotum fra salen for at blive siddende, for jeg er bange for, at ministeren, hvis han forlangte et tillidsvotum i denne sal, blev siddende.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Hr. Dohrmann spurgte, om vi kunne give et skøn over, hvor lang tid kommissionsdomstolen skulle bruge til sit arbejde. Vi har gjort ret udførlige bemærkninger i lovforslaget om, at det er meget vanskeligt at skønne over. Efter betænkningen fra statsrevisorerne og fra rigsrevisor er det klart, at det er en ganske omfattende tidsperiode, der er tale om – der er nævnt årstal helt tilbage til slutningen af 1960erne – og vi ønskede at give kommissionen frie hænder, således at den selv kunne afgøre omfanget af sine undersøgelser. Derfor kan vi ikke sige noget om tidsforløbet, og vi kan heller ikke sige noget præcist om omkostningerne.

Glensgård (FP):

Jeg kommer stort set lige fra møde i finansudvalget og har nu fået meddelelsen om, at trafikministeren har fortalt folketinget, at han overvejer at gå af, fordi han ikke har

[Glensgård]

opbakning fra to af sine egne, nemlig formanden for trafikudvalget og formanden for finansudvalget.

Nu kan ministeren jo ikke vide, hvad der er foregået i finansudvalget i dag, men jeg synes, det er rigtigt at sige til folketinget og dermed også til trafikministeren, at det i hvert fald tilfælde er mit indtryk, at der i finansudvalget i dag ikke var nogen kritik....

Den fg. formand (Brøndsted):

Udvalgets møder må ikke refereres.

Glensgård (FP):

Jeg hørte godt, at næstformanden blandede sig nede fra salen, men det er mit indtryk, at der i finansudvalget i dag ikke var nogen kritik...

Den fg. formand (Brøndsted):

Der må ikke refereres fra udvalgsmøder.

Glensgård (FP):

Ja men jeg refererer ikke fra udvalgsmøder; jeg fortæller, hvad mit indtryk er. Det er mit indtryk, at der i dag ikke var nogen kritik af den måde, trafikministeren klarer sit embede på. Jeg vil gerne for mit eget og mit partis vedkommende give ministeren den opbakning, der skal til for at få rettet op på de uhyrlige forhold, der hersker i postvæsenet. Hvis der er en smule frafald i ministerens eget parti på to-tre stykker, kan ministeren såmænd sagtens hente de to-tre stemmerovre hos os. Det er rart for en gangs skyld at se en minister, der slår i bordet og siger: Vi vil ikke lade os dirigere af fagforeningen. Den opbakning skal ministeren have. Det har han meddelt os, og jeg synes, det er rimeligt, at ministeren har taget den stilling, han har. Men jeg vil - hvad jeg forstår også andre har opfordret ministeren til - bede ham om at overveje endnu en gang, om han vil kaste postvæsenet ud i et endnu større kaos, end det er i dag, ved at overlade embedet til en anden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Brøndsted):

I overensstemmelse med indstillingen fra sekretærmøde foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et særligt udvalg på 17 medlemmer med stedfortrædere som til de stående udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Jeg kan oplyse, at valget af dette udvalg vil blive opført på dagsordenen for folketingets møde i morgen.

Meddelelser fra formanden:

Den fg. formand (Brøndsted):

Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af dags dato meddeler industriministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af patentloven.
(Lovforslag nr. L 49).

Forslag til lov om ændring af lov om hemmelige patenter.
(Lovforslag nr. L 50).

Forslag til lov om ændring af lov om en rejsegarantifond.
(Lovforslag nr. L 51).

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Industriministeren (Erling Jensen):

Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af patentloven.
(Lovforslag nr. L 49).

Forslag til lov om ændring af lov om hemmelige patenter.
(Lovforslag nr. L 50).

Lovforslag nr. L 49 tilsigter primært at skabe hjemmel for Danmarks ratifikation af Den europæiske Patentkonvention. Lovforslaget herom har tidligere været fremsat i folketinget den 9. marts 1977 i forbindelse med forslag om ratifikation af Fællesskabets Patentkonvention og andre ændringer af patentloven. Jeg kan henvise til Folketingsti-